

عنوان مقاله:

شرایط صحت تعهد به نفع شخص ثالث و منتفع ثالث

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فایزه جهانی مقدم - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، گروه حقوق، واحد ارومیه، دانشگاه آزاد اسلامی، ارومیه، ایران

رضا قیاسی - استادیار گروه حقوق، واحد ارومیه، دانشگاه آزاد اسلامی، ارومیه، ایران

خلاصه مقاله:

تعهد به سود شخص ثالث را قانون مدنی در قالب استثنا بر اصل نسبی بودن قراردادها پذیرفته و مورد شناسایی قرار داده است؛ اما به دلیل تعارض با یک اصل ریشه دار (اصل نسبی بودن قراردادها) بسیار دیر و به کندی و پس از بحث های طولانی توانست مورد قبول عرصه قانون قرار گیرد. قانون گذار ایران در مواد 196، 768 و 769 ق.م. تحت تاثیر قانون مدنی فرانسه (ماده 1121) و فقه امامیه در قالب عباراتی مختصر و مجمل به طرفین قرارداد اجازه ی ایجاد تعهد به نفع ثالث را داده است. برای ایجاد تعهد به نفع ثالث باید دو تن پیمانی ببندند و یکی از آن دو در برابر دیگری ملتزم به دادن مال یا انجام دادن کاری به سود ثالث شود. اما برای تقاضای اجرای قرارداد توسط ذینفع ثالث، این قرارداد باید در یک سری از شرایط صدق کند که مقاله سعی دارد تا به بررسی شرایط صحت تعهد به نفع شخص ثالث و منتفع ثالث بپردازد.

کلمات کلیدی:

اصل نسبی قراردادها، تعهد به نفع ثالث، منتفع ثالث، صحت قرارداد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/807289>

